

Miejscowość, dnia, 2010 r.

**SĄD OKRĘGOWY
W WARSZAWIE
XIII WYDZIAŁ
UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH**
Al. Solidarności 127
00 – 898 Warszawa

Odwołujący się:

Imię i nazwisko.....

zam. ul.

kod, miejscowość.....

Nr ewid. świadczenia: **KRW**

Pozwany:

**Zakład Emerytalno-Rentowy
Ministerstwa Spraw Wewnętrznych
i Administracji
ul. Pawińskiego 17/21
02 – 106 Warszawa**

Sygn. akt: **XIII U.....**

PISMO PROCESOWE

W odpowiedzi na przysłany mi w dniu przez Sekretariat XIII Wydziału Ubezpieczeń Społecznych Sądu Okręgowego w Warszawie zgodnie z zarządzeniem sędziego, odpis odpowiedzi na moje odwołanie, sporządzony przez starszego specjalistę

z Zakładu Emerytalno-Rentowego MSWiA w Warszawie z dnia r., nr ZER-PR-
..... ,

wnoszę o:

1. Oddalenie uzasadnienia Zakładu Emerytalno – Rentowego MSWiA i podtrzymuję swoje stanowisko zawarte w odwołaniu z dnia2009 r.(znak: **KRW** –);

2. Zmianę zaskarżonej decyzji w części odnoszącej się do ponownego ustalenia wysokości mojego świadczenia przez przyznanie mi emerytury policyjnej, naliczonej w wysokości 40 % podstawy jej wymiaru za 15 lat służby. W celu rozstrzygnięcia wątpliwości , przedstawienie przez Sąd Okręgowy na podstawie Art. 1 pkt. 1 i 3 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2002 r. Nr 240, poz. 2052), w związku z art. 183. ust. 1 Konstytucji RP pytania prawnego Sądowi Najwyższemu co do wykładni stosowania do osób podlegających zmniejszeniu emerytur art. 15b ustęp 2, tj. odpowiedniego stosowania przepisów art. 14 i art.15 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (tekst jednolity) .
Gdyby zamiarem ustawodawcy było pozbawienie prawa do 40 % podstawy wymiaru emerytury za 15 lat służby, to zrobiłby to poprzez umieszczenie nie budzącej wątpliwości interpretacyjnych normy prawnej w noweli ustawy emerytalnej. Ponieważ jest to uprawnienie nadane ustawą , więc tylko zapis ustawowy może tego prawa pozbawić (zgodnie z art. 31 ustęp 3 Konstytucji, który stanowi, że ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych praw mogą być ustanowione tylko w ustawie);

3. Zaliczenie pełnionej przeze mnie służby zgodnie ze stanem faktycznym i prawnym w okresie r. do 19.07.1983 r., jako służby w strukturze (KPMO), KWMO;

4. Uwzględnienie w związku z Art. 1 ustęp 1; Art. 1 ustęp 3; Art. 5; Art. 68 § 1 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2002 r. Nr 240, poz. 2052), **uwag Biura Studiów i Analiz Sądu Najwyższego z dnia 29 października 2008 r. –nr. BSA III – 021 – 202/08** (do ówczesnego projektu , a obecnie ustawy z 23 stycznia 2009 r.), podpisanych przez Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego oraz uwag Biura Studiów i Analiz Sądu Najwyższego **z dnia 21 stycznia 2009 r. –nr. BSA II/III - 021 – 226/08** (do poselskiego projektu ustawy o zmianie Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej – do druku sejmowego nr 1518) podpisanych przez Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego;

5. Przedstawienie przez Sąd Trybunałowi Konstytucyjnemu w trybie art.193 Konstytucji RP pytania prawnego co do zgodności ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. z ustawą z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, tekst jednolity), w szczególności z art. 6 ust. 1 pkt. 6 – według postanowień którego okresami

składkowymi są okresy pełnionej w Polsce służby w Policji (Milicji Obywatelskiej), UOP (w organach bezpieczeństwa publicznego);

6. Przedstawienie przez Sąd Trybunałowi Konstytucyjnemu w trybie art. 193 Konstytucji RP, pytania prawnego co do zgodności ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. z art. 18, art. 21 ustęp 1 (zasada ochrony własności), art. 45 ustęp 1, art. 64 ustęp 1 i 2 (prawo do własności) wraz z zarzutem naruszenia art. 1 Protokołu dodatkowego nr 1 do Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności z 1950 r. (prawo do poszanowania mienia) w zw. z art. 8 Konwencji (poszanowanie życia rodzinnego) i w zw. z art. 18 Konwencji, art. 77 ustęp 2 Konstytucji, a niezgodność z którymi nie była przedmiotem wyroku TK z dnia 24 lutego 2010 r.;

7. Przedstawienie przez Sąd Trybunałowi Konstytucyjnemu w trybie art. 193 Konstytucji RP pytania prawnego co do zgodności ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. z ratyfikowanymi umowami prawa międzynarodowego, w tym przepisami art. 6, art. 7, art. 8 **Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r.**, art. 13 Konwencji w zw. z art. 8 Konwencji, oraz art. 14 Konwencji w związku z art. 8 Konwencji, art. 1 Protokołu dodatkowego nr 1 do Konwencji w zw. z art. 8 Konwencji i w zw. z art. 18 Konwencji, jak również postanowieniami **Rezolucji Nr 1096** Zgromadzenia Parlamentarnej Rady Europy, dotyczącej środków demontażu dziedzictwa po byłych totalitarnych ustrojach komunistycznych, przyjętej 27 czerwca 1996 r.

8. Przedstawienie przez Sąd Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej w trybie art. 267 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w brzmieniu nadanym Traktatem z Lizbony, w ramach uprawnień TS UE do orzekania w trybie prejudycjalnym, pytania prawnego o wykładnię art. 2, 4, 6 Traktatu o Unii Europejskiej w brzmieniu nadanym Traktatem z Lizbony, w odniesieniu do postanowień ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r.

UZASADNIENIE

1. Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego MSWiA podejmując postępowanie w przedmiocie ponownego ustalenia mojego prawa do świadczenia i jego wysokości nie uwzględnił faktu, że zapisy powołanego art. 2 ustawy nowelizacyjnej z dnia 23 stycznia 2009 r. nie określają ani charakteru postępowania prowadzonego przez Instytut Pamięci Narodowej (z brzmienia ust. 2, wyłączającego stosowanie kpa wynika jedynie, że nie jest ono postępowaniem administracyjnym), ani też prawnej istoty sporządzonej informacji.

W związku z powyższym nie sposób nie podnieść następujących kwestii:

- określony przez art. 2 ust. 2 ustawy nowelizacyjnej przedmiotowy zakres informacji (indywidualizacja adresata i konkretyzacja prawa) ma charakter konstytutywny, bowiem: przewidziany przez art. 3 ust. 2 tej ustawy skutek (wszczęcie z urzędu postępowania o ustalenie prawa do świadczenia) wskazują, że pochodzi ona od organu państwowego, jest skierowane na zewnątrz systemu administracji publicznej i w sposób władczy rozstrzyga o prawach i obowiązkach prawnych osób w sprawie indywidualnej, a więc stanowi w istocie decyzję administracyjną (zob. P. Przybysz: Kodeks postępowania administracyjnego – komentarz, Warszawa 2007, s. 232 i powołane tam orzecznictwo sądów

administracyjnych). Skoro więc w orzecznictwie sądowym podnosi się, że drogą zaświadczenia a więc oświadczenia wiedzy nie można wywołać skutków kształtujących stosunki prawne (zob. wyrok SN z dnia 2 kwietnia 2003 r., sygn. III RN 51/02, Wokanda 1/04, poz. 18, wyroki Naczelnego Sadu Administracyjnego z dnia 23 lutego 2005 r., sygn. I OSK 1185/04, Lex nr 165713 oraz z dnia 3 października 2006 r., sygn. I OSK 823/06, Lex nr 289081), to tym bardziej nie można czynić na podstawie „informacji” o nieokreślonym prawie przejawie działania organu państwowego;

- przepisy ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (tekst jedn. Dz. U. Nr 63 z 2007 r., poz. 424 z późn. zm.) ani nie przewidują w art. 1 dla tego organu realizacji zadania, wynikającego z treści art. 2 ustawy nowelizacyjnej, ani też „informacji” jako prawnej formy działania tegoż organu (zob. np. art. 29a ust. 1, art. 31 ust.1, art. 32 ust.1).

W rezultacie zostałem pozbawiony nie tylko prawa do dwuinstancyjnego postępowania w sprawie o wydanie „informacji”, ale w konsekwencji - również prawa do sądowej kontroli tego rozstrzygnięcia.

2. Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego MSWiA obliczając wysokość mojej emerytury na podstawie ustawy z dnia 23.01.2009 r. (Dz. U. Nr 24, poz. 145) o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym... itd., **dokonał błędnego** wyliczenia wysokości mojego świadczenia emerytalnego. Mianowicie, w Art.2 ust. 3 ustawy zmieniającej ustawodawca zastrzegł, że Art.14 i Art.15 ustawy z 1994 roku stosuje się odpowiednio. W związku z tym Art.15 ustawy z 1994 roku jednoznacznie wskazuje, że emerytura dla funkcjonariusza, który pozostawał w służbie przed dniem 2.01.1999 r. wynosi 40% podstawy jej wymiaru za 15 lat służby i **jest nieprzeliczalna żadnymi wskaźnikami rocznymi, a nowelizacja z dnia 23 stycznia 2009 r. tego stanu nie zmieniła w żadnym zakresie.** Proste działanie matematyczne: 15 lat x 2,6% za rok - daje 39% a nie 40%.

Poprawnej interpretacji stosowania tego przepisu (art. 15b ust.2) przez ZER MSWiA dokonała na posiedzeniu TK w dniu 13 stycznia 2010 r. Sędzia Trybunału Konstytucyjnego – **prof. Teresa Liszcz (specjalista prawa pracy)**, która uznała, że naliczenie po 0,7% za rok, należy przyjąć dopiero powyżej okresu 15 lat służby. Cytuję:

Wyciąg ze Stenogramu Trybunału Konstytucyjnego - wypowiedzi Sędziego Trybunału Konstytucyjnego, Teresy LISZCZ w dniu 13 stycznia 2010 r. w trakcie rozpatrywania sprawy K 6/09: w sprawie zgodności ustawy z dnia 23 stycznia 2009 roku o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin z art. 2, art. 10, art. 31 ust. 3 oraz art. 32 konstytucji.

(str. 75) Sędzia Teresa Liszcz:

Czy to tylko od przelicznika zależy wysokość świadczenia? Art. 15b w tej zaskarżonej ustawie w swoim ust. 2 stanowi wyraźnie: „Przepisy art. 14 i 15 stosuje się odpowiednio”. A przepis art. 15 stanowi: „Emerytura dla funkcjonariusza, który pozostawał w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r., wynosi 40% podstawy jej wymiaru za 15 lat służby...” – to zostaje. Oczywiście, od razu uprzedzając zarzuty, powiem, że nie jest to zbyt elegancko, przejrzyście napisane, ale tego się nie da inaczej rozumieć. Zostaje zasada, że po 15 latach nabywa się 40%, że nie wymaga się 20 ani 25 lat dla

mężczyzny – to zostaje. To po pierwsze. Po drugie, co jest podstawą – będzie pewno powtórka, ale trudno, chyba trzeba ją zrobić – co jest podstawą wymiaru, w dalszym ciągu, świadczenia funkcjonariusza po tych zmianach, zgodnie z art. 5 ustawy, który nie jest uchylony wobec tych funkcjonariuszy? Żeby było szybciej, to ja podpowiem: uposażenie z ostatniego miesiąca służby.

Pan Jan Widacki:

Tak.

(str. 77) Sędzia Teresa Liszcz:

Ale tego nie chciano zrobić – tego nie chciano zrobić. Mamy w aktach sprawy już kopie decyzji przysyłanych często przez samych zainteresowanych, gdzie jest na przykład zmniejszenie z czterech tysięcy z czymś do trzech tysięcy. Osoba zresztą komentuje, że to jest niegodne człowieka życie. To przypominam, że minimalne wynagrodzenie w Polsce wynosi w tej chwili brutto 1278 złotych, a netto około 800. Dobrze, ale to była pewna wstawka. Czyli został zmniejszony tylko ten jeden przelicznik dotyczący okresów służby powyżej 15 lat – ten, który powoduje wzrost świadczenia ponad owe 40%. Czy uległo zmianie to, że za czas poprzedzający służbę, pracy dalej jest jedna trzecia za każdy rok? Za czas po – tak samo. W sumie zostały niektóre przywileje, zmniejszono dosyć znacznie – nie do 1,3 – do 0,7 ten procent wymiaru za te lata służby powyżej (15 lat) służby, w tym okresie PRL-u, po to, żeby w sumie dało to zbliżenie do powszechnego świadczenia.

(str. 78) Pan Marek Chmaj:

Wysoki Trybunale, przede wszystkim ustawa zmieniająca, ustawa z 23 stycznia 2009 r. wskazała, że wszystkim funkcjonariuszom objętym zakresem podmiotowym tej ustawy emerytura będzie obliczana za każdy okres pracy przed 1990 r. według przelicznika 0,7. Z praktyki organów emerytalnych wynika, że organy te nie interpretują tak art. 15, jak dokonała tego pani sędzia. Organy emerytalne nie wliczają podstawy 15 lat pracy do 40% świadczeń. Pragnę podkreślić, że interpretacje dokonywane przez nas na sali posiedzeń trybunału nie mają niestety charakteru powszechnie obowiązującego. Od roku 1997 r. trybunał nie ma prawa do ustalenia powszechnie obowiązującej wykładni ustaw, a zatem wykładnia dokonywana przez nas w tym momencie nie będzie dla sądu obowiązująca. Pragnę także wskazać na to, że system powszechny przewiduje przelicznik 1,3% za rok pracy.

(str. 79) Sędzia Teresa Liszcz:

Rzeczywiście, ja sama powiedziałam, poprzedziłam takim stwierdzeniem to pytanie – wcześniej zresztą wspominał o tym pan sędzia sprawozdawca pytający – że zbyt elegancko i tak bardzo profesjonalnie to zrobione nie zostało, ale moim zdaniem, ze względu na brzmienie art. 15 ust. 2 stosuje się to. A jeżeli organy rentowe robią inaczej, to jest prawo odwołania do sądu okręgowego, do sądu apelacyjnego, nawet kasacji do Sądu Najwyższego.

Pan Marek Chmaj:

Jeśli mogę?

Sędzia Teresa Liszcz:

Może zostawmy ten wątek, bo rzeczywiście my nie jesteśmy władni tutaj ustalać wiążącej wykładni. Dla mnie była oczywista taka wykładnia, jaką tu przedstawiłam. Ale, mówię, od tego są sądy – i to różnych szczebli – sądy powszechne i Sąd Najwyższy rozpoznający skargę kasacyjną, żeby to ustalić. Nie zaprzeczy natomiast pan mecenas, że nie zmieniła się podstawa

wymiaru, że nie zmieniły się te przepisy, które w niektórych sytuacjach czy w niektórych rodzajach służb i w czasie służby frontowej, w tych szczególnych warunkach jeszcze o wiele bardziej korzystne przeliczniki przewidują, już w skali miesiąca – to zostało oczywiście.

Dodatkowo swoje stanowisko Sędzia Teresa Liszcz, zawarła w **zdaniu odrębnym** do uzasadnienia wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 lutego 2010 r., **sygn. Akt K 6/09** o p u b l i k o w a n y m n a s t r . 1 4 3 , c y t u j ę :
*„Ustawodawca wybrał więc wariant „oszczędzający”, polegający na pozostawieniu byłym funkcjonariuszom bezpieczeństwa PRL dotychczasowego prawa do zaopatrzenia „mundurowego”, ze zmianą tylko jednego elementu, jakim jest wskaźnik wymiaru emerytury, który – co do zasady – został obniżony z dotychczasowego 2,6% do 0,7%. Jest to obniżenie o niemal połowę wskaźnika dotyczącego w systemie powszechnym tzw. okresów składkowych (tj. głównie okresów zatrudnienia lub wykonywania innej działalności zarobkowej), wynoszącego 1,3%. Takie obniżenie wskaźnika wymiaru ma zrównoważyć pozostałe elementy mechanizmu ustalania wysokości emerytury funkcjonariusza, znacznie korzystniejsze od odpowiednich elementów mechanizmu ustalania emerytury powszechnej (**niezmieniona, znacznie korzystniejsza podstawa wymiaru; stosowanie do podlegających zmniejszeniu emerytur, na podstawie art. 15b ust. 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, przepisów art. 14 i art. 15 ustawy, przewidujących wyższe nawet niż 2,6% wskaźniki wymiaru za niektóre okresy służby; oraz stosowanie wskaźnika 2,6% za okresy – maksymalnie 3 lata – zwykłego zatrudnienia poprzedzającego służbę w charakterze funkcjonariusza; zwiększenie emerytury z tytułu inwalidztwa związane ze służbą; korzystniejsze zasady ograniczenia wysokości emerytury w związku z uzyskiwaniem przez emeryta dodatkowych przychodów; pomijając dodatkowe świadczenia socjalne przysługujące emerytowi „mundurowemu”**).*

Także Trybunał Konstytucyjny w swoim uzasadnieniu **WYROKU** z dnia 24 lutego 2010 r. **Sygn. akt K 6/09 - 15/2/A/2010** potwierdził intencję i wykładnię ustawodawcy na **str.74 i 75**, cytując:

(str. 74)

8.5. Przechodząc do rozpatrzenia zarzutu nadmiernej ingerencji w prawo do zabezpieczenia społecznego, Trybunał Konstytucyjny ustalił, że ustawodawca obniżył sposób naliczania podstawy wymiaru emerytury członków Wojskowej Rady oraz funkcjonariuszy organów bezpieczeństwa Polski Ludowej, którzy pozostawali w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r. i którzy wysłużyli co najmniej 15 lat, z 2,6% podstawy wymiaru za każdy kolejny rok tej służby do 0,7%. Trybunał jednocześnie stwierdza, że ustawodawca utrzymał na dotychczasowych zasadach:

- 1) prawo do świadczenia emerytalnego już po 15 latach służby,
- 2) prawo do podwyższonej emerytury po spełnieniu dodatkowych przesłanek określonych w art. 15 ust. 2-4 w związku z art. 15b ust. 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy,
- 3) uprzywilejowany w stosunku do powszechnego systemu ubezpieczenia sposób liczenia podstawy wymiaru emerytury funkcjonariuszy,
- 4) zasady i terminy waloryzacji emerytur i podstaw ich wymiaru,
- 5) świadczenia z tytułu renty inwalidzkiej,
- 6) świadczenia z tytułu renty rodzinnej

(str. 75)

Trybunał Konstytucyjny dostrzega również, że ustawodawca obniżając podstawę wymiaru emerytury funkcjonariuszy organów bezpieczeństwa państwa służących w latach 1944-1990, przewidział wyraźnie odpowiednie stosowanie art. 14 i art. 15 ustawy o zaopatrzeniu

emerytalnym funkcjonariuszy (art. 15b ust. 2). W art. 14 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy ustawodawca uregulował zasady, na jakich dolicza się do wysługi emerytalnej określone okresy przypadające po zwolnieniu ze służby. W myśl tego artykułu m.in.:

„1. Emerytowi uprawnionemu do emerytury obliczonej na podstawie art. 15 dolicza się na jego wniosek do wysługi emerytalnej, z zastrzeżeniem ust. 2, następujące okresy przypadające po zwolnieniu ze służby:

1) zatrudnienia przed dniem 1 stycznia 1999 r. w wymiarze czasu pracy nie niższym niż połowa pełnego wymiaru czasu pracy;

2) opłacania składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe po dniu 31 grudnia 1998 r. lub okres nieopłacania składek z powodu przekroczenia w trakcie roku kalendarzowego kwoty rocznej podstawy wymiaru składek na te ubezpieczenia.

2. Okresy, o których mowa w ust. 1, dolicza się do wysługi emerytalnej, jeżeli:

1) emerytura wynosi mniej niż 75% podstawy jej wymiaru oraz

2) emeryt ukończył 55 lat życia – mężczyzna i 50 lat życia – kobieta albo stał się inwalidą.

3. Okresy zatrudnienia, o których mowa w ust. 1 pkt 1, dolicza się do wysługi emerytalnej po ich przeliczeniu na okres zatrudnienia w pełnym wymiarze czasu pracy.

4. Za każdy rok okresów, o których mowa w ust. 1, doliczanych do wysługi emerytalnej w myśl ust. 1-3 emeryturę obliczoną na podstawie art. 15 zwiększa się o 1,3% podstawy jej wymiaru”.

Co istotne, **wykładni autentycznej** stosowania przepisów art.15b ust. 2 tj. odpowiedniego stosowania art. 14 i art. 15 (40% po 15 latach służby) dokonał zarówno projektodawca jak i ustawodawca jako organ stanowiący prawo w głosowaniach w Komisjach Sejmowych i na posiedzeniach plenarnych Sejmu. (Biuletyn sejmowy nr. **1655/VI z dnia 17.12.2008** r. oraz druk sejmowy nr **1353-A z dnia 16.12.2008** r.). Jak wynika z analizy prac legislacyjnych odrzucono te poprawki, postulowane przez część posłów, zgodnie z treścią których wyłączono odpowiednie stosowanie art. 15 ust. 1 Ustawy Emerytalnej w stosunku do osób wymienionych w art. 15 b tejże ustawy. Tym samym odpowiednie zastosowanie art. 15 ust. 1 na gruncie stosowania art. 15b było **zamierzonym zabiegiem ustawodawcy**.

Potwierdził to także w TK w dniu 13 stycznia 2010 r., przedstawiciel Sejmu Pan Poseł Grzegorz Karpiński, cytując:

Wyciąg ze Stenogramu Trybunału Konstytucyjnego wypowiedzi przedstawiciela Sejmu –Pana Grzegorza Karpińskiego w dniu 13 stycznia 2010 r. w trakcie rozpatrywania sprawy K 6/09: w sprawie zgodności ustawy z dnia 23 stycznia 2009 roku o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin z art. 2, art. 10, art. 31 ust. 3 oraz art. 32 konstytucji.

(str. 174)

Przewodniczący:

Dziękuję bardzo, panie mecenasie. Udzielam teraz głosu przedstawicielowi Sejmu.

Pan Grzegorz Karpiński:

*Wysoki Trybunale, w imieniu Sejmu wnoszę, jak w piśmie procesowym przedstawionym przeze mnie w pierwszej części wnioskiem, jednocześnie, będąc przy głosie, chciałem wyjaśnić dwie kwestie, w które w toku rozprawy się pojawiły. **Pierwsza, to sprawa związana ze wskaźnikiem 0,7. Ja na pytania wyjaśniłem, że jest to okres, który jest właściwy dla okresu, kiedy osoby...***

Przewodniczący:

Panie pośle, ale to są wnioski końcowe, to nie jest ta faza już, przepraszam.

Pan Grzegorz Karpiński:

Pozwalam sobie skorzystać, ponieważ pan pełnomocnik wykorzystał ten moment też na...

Przewodniczący:

Ale to już są wnioski końcowe. Mamy już za sobą cały dzień...

Pan Grzegorz Karpiński:

*W każdym razie, to nie jest okres taki, gdzie osoba nie świadczyła pracy w ogóle, tylko to jest taki okres, który ustawodawca uznał, że z powodu innej aktywności, na przykład takiej, jak studia, takim wskaźnikiem powinien być potraktowany. I druga sprawa, ta poprawka dotycząca Informacji Wojskowej, ona była szersza, dlatego że projektodawcy chcieli uchylić również stosowanie art. 15 ust. 1, a więc przepisu, który mówi o tym wymiarze 40% po piętnastu latach pracy. **Dziękuję bardzo.***

ZER MSWiA wbrew woli ustawodawcy i stosując błędną interpretację, obniżył mi emeryturę za okres służby do 1990 roku. Oznacza to zmniejszenie wskaźnika o 1,9%, co sprawia, że rok mojej służby został potraktowany na równi z okresami nieskładkowymi, a zatem dokonał ponownej prawnej kwalifikacji mojej służby, naruszając Art. 4 Ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy (Dz. U. Nr 8. poz. 67, tekst jednolity) oraz Art. 6. ust.1 pkt. 6b Ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. (Dz. U. Nr 39. poz. 353 z 2004 r., tekst jednolity) o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, w którym określono, iż okresami składkowymi są okresy służby pełnionej w **Polsce** w Urzędzie Ochrony Państwa, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego i Agencji Wywiadu (w organach bezpieczeństwa publicznego).

Jeśli nawet przepis art. 15b został sformułowany w sposób niejednoznaczny, na co wskazała sędzia T. Liszcz na rozprawie w TK w dniu 13 stycznia, to należy w procesie stosowania prawa przyjmować interpretację korzystną dla odwołującego się. Wynika to ze stanowiska doktryny prawa konstytucyjnego: Piotr Winczorek *Prawo konstytucyjne Rzeczypospolitej Polskiej*, Warszawa 2003 r. str. 88 – 89; Dariusz Górecki, Witold Brodziński i inni: *Polskie prawo konstytucyjne w zarysie*, Zakmycze 2006 r. str. 78 – 86.

3. Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego dokonując ponownego ustalenia wysokości mojej emerytury policyjnej naruszył Art. 58 ust. 1 pkt 2. Ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy (Dz. U. z 2004 r., Nr 8. poz. 67, tekst jednolity). Powyższy artykuł stwierdza, że wysługa emerytalna funkcjonariuszy podlega zachowaniu i traktuje się ją jako **okres służby**.

4. Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego akceptuje „instrumentalizację prawa” stosowaną przez IPN przy sporządzaniu **Informacji**, która polega na:

- zaliczaniu okresu do dnia 19.07.1983 r., jako służby w strukturach Służby Bezpieczeństwa. Jest to niezgodne ze stanem faktycznym i stanem prawnym, ponieważ Służba Bezpieczeństwa

powstała na mocy Ustawy z 14.07.1983 r. **O Urzędzie Ministra Spraw Wewnętrznych i zakresie działania podległych mu organów.** (Dz. U. nr 38, poz.172 z 1983 r.).

Do tej daty pionowy wywiad i kontrwywiad,..... funkcjonowały w strukturze KWMO. Kwestie organizacyjne regulowały akty wewnętrzne w tym o charakterze niejawnym.

Tymczasem adresat normy prawnej powinien mieć jasność, czego ta norma dotyczy i jak ją interpretować. Jeśli chodzi o wykładnię pojęcia organy bezpieczeństwa państwa zastosowania do niego może mieć jedynie wykładnia językowa. Zgodnie z orzeczeniem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 18 listopada 2009 r. nr. II AKa 322/09 w sprawie lustracyjnej Mariana Filara (posła), a także zgodnie z orzeczeniem z dnia 14 maja 2010 r. Sądu Apelacyjnego w Warszawie w sprawie lustracyjnej Mirosława Wyrzykowskiego (sędziego TK), niedopuszczalne jest odkodowywanie treści ustawowych norm prawnych na gruncie Konstytucji z 1997 r. poprzez odesłanie do niejawnych instrukcji państwa totalitarnego, nie stanowiących źródeł prawa. Przestrzegaliśmy przed tym już SN w 2000 r., a w sposób rozwinięty i stanowczy wykluczył taką sytuację Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 11 maja 2007 r., sygn. **K 2/07**. (Opublikowany w Dz. U. 2007.85.571 z dnia 2007-05-15) stwierdzając z całą mocą, że w państwie prawnym (art. 2 Konstytucji) tajne akty normatywne, czy quasi-normatywne, nie mogą mieć waloru obowiązującego prawa. Nie mogą być tym samym źródłem jakichkolwiek i czyichkolwiek praw i obowiązków przyznawanych i nakładanych na obywateli. Pozycję obywatela w państwie demokratycznym mogą określać tylko konstytucyjne źródła prawa. W żadnym wypadku i w żadnym znaczeniu nie mogą to być jakiegokolwiek akty normatywne o charakterze tajnym, czy to bezpośrednio czy też pośrednio. Treść tajnych instrukcji aparatu bezpieczeństwa państwa totalitarnego nie może być także w żaden sposób pomocna przy definiowaniu pojęć ustawowych. Używane przez ustawodawcę pojęcia prawne mają zawsze znaczenie autonomiczne, ale należy je zawsze odczytywać z uwzględnieniem normatywnej treści Konstytucji, a także z uwzględnieniem norm wiążących Rzeczpospolitą Polską wobec ratyfikowanych umów międzynarodowych. Nie mogą także kształtować sytuacji obywateli i nie mogą stanowić podstawy jakiegokolwiek normatywnych odniesień w relacjach obywatel – państwo.

Trybunał podkreślił, że tajne akty nie mogą mieć waloru obowiązującego prawa, mogą one stanowić wyłącznie przedmiot badań naukowych.

Cytuję:

7.3. Niedopuszczalność odkodowywania treści normy ustawowej poprzez odwołanie się do aktów (dokumentów) tajnych. Stwierdziwszy to, Trybunał Konstytucyjny z całą mocą podkreśla, że w państwie prawnym (art. 2 Konstytucji) tajne akty normatywne, czy quasi-normatywne, jak to ma miejsce w wypadku wskazanych instrukcji, nie mogą mieć waloru obowiązującego prawa. Nie mogą być tym samym źródłem jakiegokolwiek i czyichkolwiek praw i obowiązków przyznawanych i nakładanych na obywateli. Pozycję obywatela w państwie demokratycznym mogą określać tylko konstytucyjne źródła prawa. W żadnym wypadku i w żadnym znaczeniu nie mogą to być jakiegokolwiek akty normatywne o charakterze tajnym, czy to bezpośrednio czy też pośrednio. Treść tajnych instrukcji aparatu bezpieczeństwa państwa totalitarnego nie może być także w żaden sposób pomocna przy definiowaniu pojęć ustawowych. Tego rodzaju odwrócenie porządku rzeczy, do jakiego doszło na tle kontrolowanej ustawy w relacji ustawa – treść załącznika, wymaga szczególnie silnego napiętnowania. Używane przez ustawodawcę pojęcia prawne mają zawsze znaczenie autonomiczne, ale należy je zawsze odczytywać z uwzględnieniem normatywnej treści Konstytucji, a także z uwzględnieniem norm wiążących Rzeczpospolitą Polską do ratyfikowanych umów międzynarodowych. W żadnym

wypadku nie mogą natomiast odwoływać się do treści objętych aktami czy dokumentami tajnymi. **Tego rodzaju materiały archiwalne winny być wyłącznie przedmiotem badań naukowych, wyjaśniających istotę mechanizmu działania organów totalitarnego państwa. Nigdy natomiast nie mogą stanowić podstawy jakichkolwiek normatywnych odniesień w relacjach obywatel – państwo. Nie mogą także kształtować – jak to się stało na tle kontrolowanej ustawy – sytuacji obywateli. Z tej przyczyny uznać należy, że treść załącznika nie odpowiada standardom konstytucyjnym.**

5. W związku z Art. 1 ustęp 1; Art. 1 ustęp 3; Art. 5; Art. 68 § 1 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2002 r. Nr 240, poz. 2052), niezbędnym staje się uwzględnienie uwag Biura Studiów i Analiz Sądu Najwyższego **z dnia 29 października 2008 r. –nr. BSA III – 021 – 202/08** (do ówczesnego projektu , a obecnie ustawy z 23 stycznia 2009 r.) podpisanych przez Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, które zawierają m.in. stwierdzenie, że „**system emerytalny i kształtowane w jego ramach uprawnienia emerytalne nie mogą być instrumentem prowadzenia polityki represyjnej przez państwo. Oznacza to, że służba w określonym organie bezpieczeństwa państwa nie może być uznana za samodzielne i wyłączne kryterium różnicujące wysokość emerytalnych uprawnień. Tym bardziej nie może być formą kary, a zarazem swoistą formą odpowiedzialności zbiorowej.**” (opinia str. 7), oraz uwag Biura Studiów i Analiz Sądu Najwyższego **z dnia 21 stycznia 2009 r. –nr. BSA II/III - 021 – 226/08** (do poselskiego projektu ustawy o zmianie Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej – do druku sejmowego nr 1518) podpisanych przez Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, które zawierają m.in. stwierdzenie, że „**nie ma możliwości zastosowania koncepcji prawa niesłusznie nabytego, jako że nie ma żadnego związku między nieakceptowanym zachowaniem (bycie funkcjonariuszem organów bezpieczeństwa państwa) , a uprawnieniami, które chce się odebrać (emerytura mundurowa)**”. (opinia str. 11).

6. Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego stosując przepisy ustawy nowelizującej z 23 stycznia 2009 r. w treści postanowień preambuły , naruszył art. 23 kodeksu cywilnego, który stanowi, iż dobra osobiste człowieka m. in. takie jak jego cześć, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. Artykuł ten stanowił wielokrotnie przedmiot orzecznictwa Sądu Najwyższego. “Cześć i godność jako wartości właściwe każdemu człowiekowi uznał Sąd Najwyższy (...) za jedno z najważniejszych dóbr osobistych człowieka” (zob. S. Rudnicki: Ochrona dóbr osobistych na podstawie art. 23 i 24 kc w orzecznictwie Sądu Najwyższego w latach 1985-1991, Prz. Sądowy 1992, nr 1). “Obejmuje ona wszystkie dziedziny jego życia osobistego, zawodowego i społecznego” (tamże). W orzecznictwie Sądu Najwyższego uznano m. in., iż dobra osobiste mogą przejawiać się w różnych sferach prawnych i nie ograniczają się tylko do dóbr osobistych o charakterze ściśle cywilnoprawnym, że przy ocenie naruszenia czci należy mieć na uwadze nie tylko subiektywne odczucia osoby żądającej ochrony prawnej, ale także obiektywne reakcje w opinii społeczeństwa oraz, że dobra osobiste charakteryzują się niezbywalnością, gdyż są nierozłącznie związane z istotą ludzką (por. OSN 1976, poz. 251, OSN 1981, poz. 170, OSN 1984, poz. 171). **Orzeczenie TK z dnia 19 czerwca 1992 r. Sygn. akt (U. 6/92).**

7. Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego stosując przepisy ustawy nowelizującej z 23 stycznia 2009 r., na podstawie której stałem się ofiarą odwetu politycznego, naruszył

konstytucyjne wzorce Rzeczypospolitej Polskiej jako państwa prawa, jak również zasady ochrony praw człowieka i obywatela, przyjęte w ratyfikowanych przez Polskę umowach międzynarodowych, w tym:

- **art. 6** (prawo do rzetelnego procesu sądowego), **art. 7** (zasada legalności i nie działania prawa wstecz), **art. 8** (prawo do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego) **Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności sporządzona w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r.** (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284), **art. 13** (prawo do efektywnego środka ochrony prawnej) **Konwencji w zw. z art. 8 Konwencji**, oraz **art. 14** (zakaz dyskryminacji) **Konwencji w zw. z art. 8 Konwencji**, **art. 1 Protokołu dodatkowego nr 1 do Konwencji** (poszanowanie mienia) w zw. z **art. 8 Konwencji** i w zw. z **art. 18 Konwencji**,

- **Rezolucję Nr 1096 Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy**, dotyczącej środków demontażu dziedzictwa po byłych totalitarnych ustrojach komunistycznych, przyjętej 27 czerwca 1996 r.

- **art. 3 Statutu Rady Europy** (Dz. U. z 1994 r. Nr 118, poz. 565), który stanowi, cytując: „Każdy członek Rady Europy uznaje zasadę praworządności oraz zasadę, iż wszystkie osoby pozostające pod jego jurysdykcją korzystają z praw człowieka i podstawowych wolności”.

W płaszczyźnie przepisów prawa stanowionego w ramach Unii Europejskiej ustawa nowelizująca z dnia 23 stycznia 2009 r. narusza postanowienia preambuły do TUE, w brzmieniu nadanym Traktatem z Lizbony w zakresie słów „inspirowani kulturowym, religijnym i humanistycznym dziedzictwem Europy, z którego wynikają powszechne wartości, stanowiące nienaruszalne i niezbywalne prawa człowieka, jak również wolność, demokracja, równość oraz państwo prawne”, narusza **art. 2, 4, 6 Traktatu o Unii Europejskiej, w brzmieniu nadanym Traktatem z Lizbony**. Natomiast w płaszczyźnie przepisów prawa międzynarodowego stanowionego w ramach Organizacji Narodów Zjednoczonych narusza **art. 17 i 26 Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych z 1966 r. (Dz. U. Nr 38, poz. 167 z 3.03. 1977 r.)** cytując:

Art. 17

- 1. Nikt nie może być narażony na samowolną lub bezprawną ingerencję w jego życie prywatne, rodzinne, dom czy korespondencję ani też na bezprawne zamachy na jego cześć i dobre imię.*
- 2. Każdy ma prawo do ochrony prawnej przed tego rodzaju ingerencjami i zamachami.*

Art. 26

Wszyscy są równi wobec prawa i są uprawnieni bez żadnej dyskryminacji do jednakowej ochrony prawnej. Jakakolwiek dyskryminacja w tym zakresie powinna być ustawowo zakazana; powinna też być zagwarantowana przez ustawę równa dla wszystkich i skuteczna ochrona przed dyskryminacją z takich względów, jak: rasa, kolor skóry, płeć, język, religia, poglądy polityczne lub inne, pochodzenie narodowe lub społeczne, sytuacja majątkowa, urodzenie lub jakiejkolwiek inne okoliczności.

Powyższe potwierdza wniosek NSZZ Policjantów (**K 36/09**) w Trybunale Konstytucyjnym, oraz opinia prawna w formie “**Opinii przyjaciela sądu**” (**amicus curiae**) Helsińskiej Fundacji Praw Człowieka nr. 071/2010/PCzRP/PO z dnia 11 stycznia 2010 roku¹ w sprawie wniosku Grupy posłów z dnia 23 lutego 2009 r., która w podsumowaniu stwierdza, cytując:

¹ http://www.hfhrpol.waw.pl/przeszlosc-rozliczenia/images/stories/HFHR_2010-01-10_TK_amicus_curiae_K_6-09.pdf

„W ocenie Helsińskiej Fundacji Praw Człowieka problematyka uregulowana tzw. ustawą dezubekizacyjną ma niezwykle złożony i skomplikowany charakter. Fundacja podkreśliła, że co do zasady nie jest wykluczone, że ograniczenie świadczeń emerytalnych byłych funkcjonariuszy komunistycznych organów bezpieczeństwa państwa jest do pogodzenia z zasadami konstytucyjnymi, w szczególności zasadą demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej oraz zasadą proporcjonalności.

Jednak konkretne rozwiązania przyjęte tzw. ustawą dezubekizacyjną budzą poważne wątpliwości co do ich zgodności z Konstytucją. Wprowadzają one nieproporcjonalne ograniczenia, przyjmujące cechy sięgnięcia do konstrukcji odpowiedzialności zbiorowej opartej o zasadę domniemania winy. Przyjęte szczegółowe rozwiązania nie mają cech odebrania przywilejów, lecz bardziej przypominają instrumenty zmierzające do odpłaty. Jednocześnie w odniesieniu do przyjętych rozwiązań powstają daleko idące wątpliwości odnośnie do realizacji zasady równości wobec prawa.....

Z tych względów Fundacja stwierdziła, że regulacje wprowadzone na mocy tzw. ustawy dezubekizacyjnej do ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy służb mundurowych budzą poważne wątpliwości co do ich zgodności z Konstytucją RP.”.

Opinię tę podtrzymuje i rozszerza kolejna opinia prawna w formie **“Opinii przyjaciela sądu” (amicus curiae)** Helsińskiej Fundacji Praw Człowieka z dnia 26 maja 2010 r.,² w sprawie wniosku Zarządu Głównego Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego Policjantów z dnia 20 października 2009 r. Sygn. K 36/09

Reasumując, wskazywana powyżej właściwa wykładnia art. 15 w zw. z art. 15b Ustawy Emerytalnej nakazuje twierdzić, iż dodany Ustawą Zmieniającą art. 15 b ustawy emerytalnej może zmieniać jej art. 15 ust. 1 pkt 1 w stosunku do osób, które pełniły służbę w organach bezpieczeństwa państwa, wyłącznie przez ograniczenia rocznego wskaźnika przyrostu emerytury z 2,6% do 0,7% podstawy jej wymiaru za lata służby ponad okres 15 lat. Natomiast zapis ustalający wymóg, iż po 15 latach służby emerytura wynosi 40% podstawy jej wymiaru nie uległ zmianie. W tym zakresie art. 15 b ust. 2 ustawy zmieniającej stanowi, że przepisy art. 14 i art. 15 ustawy emerytalnej stosuje się odpowiednio. Organ emerytalny nie może zatem w żaden sposób naruszyć ustalonej wysokości 40% podstawy wymiaru emerytury po 15 latach służby. Przepisy ustawy zmieniającej upoważniają ten organ jedynie do dokonania odpowiednich zmian w zakresie powyżej 40% podstawy wymiaru świadczenia emerytalnego, za każdy kolejny rok ponad 15-letni okres służby.

Należy stwierdzić, iż ZER MSWiA wadliwie stosując art. 15 ust. 1 w zw. art. 15b ust 1 i 2 Ustawy Emerytalnej, dokonał błędnego wyliczenia mojego świadczenia emerytalnego. Prawdłowo wyliczona emerytura wynosić powinna 40% podstawy jej wymiaru za 15 lat służby i wzrastać o określony w ustawie wskaźnik roczny za każdy kolejny rok służby.

Dlatego w pełni uzasadniony jest wniosek o zmianę zaskarżonej decyzji jako wadliwej, tym bardziej, że w związku z art. 87 i art. 91 ustęp 2 Konstytucji RP, ustawa z dnia 23 stycznia 2009 r., obniżająca świadczenia emerytalno – rentowe funkcjonariuszom służb mundurowych i członkom ich rodzin, jako niezgodna z ratyfikowaną przez Polskę, Konwencją o ochronie praw

² [http://www.hfhrpol.waw.pl/przeszlosc-rozliczenia/images/stories/2010-05-26_HFPCz%20_amicus_curiae_K_36-09\(1\).pdf](http://www.hfhrpol.waw.pl/przeszlosc-rozliczenia/images/stories/2010-05-26_HFPCz%20_amicus_curiae_K_36-09(1).pdf)

człowieka i podstawowych wolności, nie powinna być uznawana za źródło obowiązującego prawa.

W tym stanie faktycznym i prawnym wnoszę jak na wstępie.

.....
(podpis)

Załączniki: 4 na 36 ark.

1. Uwagi Sądu Najwyższego Rzeczypospolitej Polskiej do projektu ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin - **Pismo nr BSA III – 021 – 202/08 z dnia 29 października 2008 r.** /kopia - 9 stron/;
2. Uwagi Sądu Najwyższego Rzeczypospolitej Polskiej do poselskiego projektu ustawy o zmianie Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej – do druku sejmowego nr 1518 – **Pismo nr. BSA II/III - 021 – 226/08 z dnia 21 stycznia 2009 r.** /kopia - 17 stron/;
3. **Biuletyn nr: 1655/VI** Komisji Administracji i Spraw Wewnętrznych /nr 90/, Komisji Polityki Społecznej i Rodziny /nr 107/ z dnia 17-12-2008. / kopia - 6 stron /;
4. **Druk Sejmowy nr 1353-A** z dnia 16.12.2008 r.(32 posiedzenie Sejmu). /kopia - 4 strony/.

Uwagi: w tym stanowisku można dodać także wszystkie nowe elementy (nie wliczone okresy służby, pracy, szkoły w Legionowie ,pionu W, wojska, itp.). Tekst należy także dostosować do formy – dla emeryta –kobiety.